

*Hồi Thứ Bảy***TIỀN MIỀN ĐỘT BIẾN**

Người trong Cô Thủy trấn nhìn thấy cảnh này vô cùng kinh hãi! Lập tức có người đi thỉnh thầy lang họ Bạch đến nhà ông thợ mộc, dù rằng tai tiếng phong lưu của Bạch lang trung đồn khắp nơi, nhưng y cũng là một thầy lang giỏi tại trấn. Lúc này cứu người là cấp bách, chẳng ai để ý đến những chuyện khác.

Hàn Tiểu Tranh nghe được tin này, vội chạy sang nhà A Vân. Khi đến nơi, gã thấy Bạch lang trung đang băng bó cho người của Tả gia đang nằm hôn mê. A Vân theo cách xưng hô của Tả Chi Nhai, gọi y là tứ thúc. Thương tích của Tả gia tứ thúc so với ông thợ mộc trông ghê sợ hơn, một vết chém kéo từ vai trái xuống mạng sườn bên phải, như thể cắt xuyên lồng ngực của y, máu tươi ướm đầm áo! Điều may mắn là vết thương tuy nhìn khủng khiếp, nhưng không phạm vào chỗ nhục.

Bạch lang trung bận rộn chữa trị độ hơn nửa giờ, mới thở ra một hơi dài, nói:

– Người này thoát chết rồi!

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, có người chợt nhớ ra Tả gia còn có hai người khác cũng cùng đi chung, hình như là anh em họ của Tả Chi Nhai. Hỏi A Vân, cô lại gục đầu xuống bàn khóc ngất, đôi vai gầy run rẩy từng cơn. Chẳng ai nữa hỏi thêm nữa.

Ông thợ mộc tự băng bó vết thương, có lẽ vì trong nghề của ông, hay bị dao búa bén đụng trúng, nên ông chịu đựng được. Lúc này ngoại trừ sắc diện hơi tái và mồ hôi ướm đầu, trông ông vẫn bình tĩnh. Mọi người không khỏi ngấm ngầm bội phục.

Băng bó xong, ông thợ mộc lên tiếng:

– Họ chết rồi.

Ai chết? Mọi người ngớ ra một chút, mới hiểu là ông thợ mộc trả lời thay cho A Vân. Không thấy hai anh em họ kia cùng trở về, mọi người đã có cảm giác bất tường, giờ được chứng thực. Có điều lạ là ông thợ mộc nói đến cái chết của hai người kia một cách bình thường, không tỏ ra hoảng sợ, hồi hộp gì cả.

– Tôi đã kiếm xe ngựa đưa thi thể của họ về Tả gia.

Mọi người hỏi ai đã tấn công họ, ông thợ mộc chỉ đáp đơn giản là bị một nhóm sơn tặc tấn công, rất may bọn chúng không đông, chỉ có năm người. Sau đó, ông im lặng không nói thêm câu nào, sắc mặt trắng bệch, lạnh lùng như khối băng.

Thấy hai cha con A Vân cũng bình yên, mọi người lục tục ra về. Hàn Tiểu Tranh tuy cảm thấy chuyện này có chỗ kỳ lạ, nhưng ông thợ mộc không nói thì gã chẳng thể biết được, đành theo mọi người ra về!

Nhưng về đến nhà Hàn Tiểu Tranh lại cảm thấy bứt rứt khó chịu, đứng ngồi

không yên, gã nghĩ đến sắc mặt lạnh đến phát sợ của ông thợ mộc. Chuyện gì đã xảy ra khiến ông đổi sắc mặt như vậy? Nếu quả thật là gặp sơn tặc thì phản ứng của ông đúng ra không nên giống như vậy.

Hàn Tiểu Tranh càng nghĩ càng cảm thấy có gì không ổn. Ăn cơm tối xong, gã ngồi trong nhà im lặng một lát, bỗng đứng dậy nói:

– Mẹ, con đi thăm A Vân.

Mẹ gã thở dài:

– Trời tối rồi... mà thôi... con đi đi, nhớ đừng ở lâu quá, dù gì A Vân cũng đã thuộc về người khác, đừng để người ngoài đồn đãi.

Hàn Tiểu Tranh chẳng để ý đến lời mẹ gã nói, gã mau chóng biến vào bóng đêm. Đối với kẻ hay trộm gà bắt chó như gã, gã thuộc nằm lòng từng con hẻm, từng con đường trong Cô Thủy trấn, cho nên dù trời tối mò, gã vẫn sang đến nhà A Vân rất mau.

Thật kỳ lạ! Nhà A Vân chẳng có thắp đèn! Đứng trước sân nhìn vô phía sau, chỉ thấy tối đen một màu, cũng không nghe tiếng động gì cả!

Hàn Tiểu Tranh trong bụng hồi hộp, gã rẽ sang phía Tây, tìm được một chỗ có gò đất nhỏ, gã leo lên lấy thế nhảy vào trong sân nhẹ nhàng như một con mèo. Gã rất hài lòng với chính mình, vì chẳng gây ra tiếng động nào, cái này là nhờ nhiều năm quen làm trò này nên gã có thừa kinh nghiệm.

Rón rén bước đến sát căn nhà, Hàn Tiểu Tranh đẩy nhẹ cửa thì thấy cửa bị cài then bên trong. Gã bèn vạch quần tiểu tiện vào chỗ trục cửa, lại lấy trong mình ra một vật bằng sắt có hình dạng kỳ quái, thọt qua khe cửa cẩn thận khều nhẹ.

“Cạch” một tiếng nhẹ, được rồi! Hàn Tiểu Tranh nắm lấy cái vòng sắt trên cửa từ từ đẩy nhẹ, trục cửa quả nhiên không phát ra tiếng cọt kẹt nào. Gã rất đặc ý với thủ thuật nhuần nhuyễn này, liền đẩy cửa mở thêm, vừa đủ cho gã lách mình vào bên trong. Sau đó, gã bỗng cảm thấy lạnh ngay yết hầu, thì ra là một lưỡi kiếm đang dí sát cổ gã!

Hàn Tiểu Tranh có cảm giác như tim gã rơi hẫng xuống tận đâu, máu như đông cứng lại! Chẳng ngờ gã mất công này giờ để tự đứt đầu vào bẫy!

Trong bóng tối vang lên một giọng trầm trầm:

– Người là ai?

Hàn Tiểu Tranh chợt mừng rỡ vô cùng, vì gã nhận ra đó chính là giọng của ông thợ mộc! Gã sợ mình động dậy không khéo thì kiếm của đối phương sẽ cửa vào cổ họng, nên cố hết sức dãn xuống mọi ý nghĩ, lên tiếng:

– Là A Tranh đây.

Đối phương “à” một tiếng, chừng như ngạc nhiên, sau đó lại bảo:

– Đưa tay ra đây!

Hàn Tiểu Tranh vâng lời đưa tay ra, liền cảm thấy một bàn tay to lớn mạnh mẽ nắm lấy tay gã, ngón tay đè lên cổ tay gã một chút rồi buông tay. Cổ tay gã có một vết sẹo, là do lúc nhỏ leo cây bị rạch trúng.

Chỉ nghe người kia nói:

– Đúng là A Tranh, mi đi đâu vô đây?

Hàn Tiểu Tranh nghe ông thợ mộc nói thế, biết y đã tin mình, thở phào đáp:

– Tiểu điệt đến xem chừng A Vân cùng Mộc thúc thúc, thúc thúc thu kiểm lại giùm, để kè cổ lạnh lạnh hơi khó chịu.

– Có ai đến thăm kiểu như mi bao giờ?

Vừa nói ông thợ mộc vừa thu kiểm, ra chiều trách móc Hàn Tiểu Tranh. Gã cười thích thú:

– Tiểu điệt thấy trong nhà tối om không đèn đuốc, trong bụng nghĩ không biết có chuyện gì xảy ra chẳng? Nên mới lén vào... à, tiểu điệt không gây ra bao nhiêu tiếng động, nhưng sao Mộc thúc biết hay vậy?

– Không gây ra tiếng động à? Ta nghe ồn như sấm động đấy! Nếu không vì mi gây tiếng động làm ta biết chắc mi chẳng phải cao thủ, thì kiểm này đã cắt cổ mi chứ chẳng có kè cổ đâu.

Hàn Tiểu Tranh bất giác thấy lạnh cổ, thầm nghĩ: “May quá may quá, nghe giọng điệu của Mộc thúc, hình như cũng biết võ công”. Gã lại càng cảm thấy mù mờ rối rắm hơn nữa.

Ông thợ mộc hạ giọng:

– Vào trong này nói chuyện, đứng nơi này nguy hiểm lắm!

Nghe xong Hàn Tiểu Tranh cũng hồi hộp, vội đi theo vào phòng trong. Vừa vào phòng gã nghe có người hỏi:

– Phải... phải A Tranh chẳng?

Giọng nói của A Vân.

Hàn Tiểu Tranh vội đáp:

– Phải!

– Tôi đoán thế nào A Tranh cũng đến.

Hàn Tiểu Tranh chợt cảm thấy cao hứng, liền hỏi:

– Vì sao cô nghĩ thế?

– Chẳng sao cả!

Lúc này, ông thợ mộc ẩn vai Hàn Tiểu Tranh:

– Ngồi xuống đây nói cho ta nghe, tiểu tử, mi có biết lúc này đến là nguy hiểm lắm không?

Hàn Tiểu Tranh không do dự đáp ngay:

– Biết chứ.

Ông thợ mộc giật mình hỏi:

– Biết à? Làm sao mi biết được? Có phải thấy ta bị thương nên đoán vậy chăng?

– Dĩ nhiên là không, tiểu điệt còn biết hôm nay đoàn của Mộc thúc không phải gặp trùng sơn tặc.

Ông thợ mộc ngạc nhiên:

– Chẳng ngờ tiểu tử này cũng khá, làm sao mi biết được?

Hàn Tiểu Tranh đắc ý đáp:

– Cả đoàn người của Mộc thúc đi Hoa Thạch Thành, trên mình không mang theo bao nhiêu vàng bạc, mà bọn cướp núi thường đón đường chỉ để cướp tiền của, hoặc kiếm gái. Mà hôm nay tài vật không có chi để lấy, còn gái đẹp ư? A Vân vẫn còn ngồi đây đằng hoàng chứng tỏ chẳng có chuyện gì xảy ra, mà tiểu điệt biết tính A Vân quá rõ, thà ngọc nát chứ không bao giờ chịu khuất mình. Nói xong Hàn Tiểu Tranh cũng ngấm ngầm đắc ý với lời giải thích trôi chảy của mình.

Ông thợ mộc vẫn chưa hết ngạc nhiên:

– Xem ra lúc trước thúc thúc quả là đã coi thường A Tranh.

Hàn Tiểu Tranh khoái chí, càng nói lớn:

– Tiểu điệt còn biết vụ Mộc thúc thúc bị thương có liên quan đến ba người của Tả gia.

Lần này ông thợ mộc vô cùng kinh ngạc, xác nhận lời của Hàn Tiểu Tranh:

– Mi... mi làm sao biết được điều đó?

– Thật ra điều này rất đơn giản. Mộc thúc thúc nói là gặp phải năm tên sơn tặc, hẳn là phải giết chết bọn chúng mới thoát về đây được. Tuy nhiên Mộc thúc cùng Tả gia tứ thúc đều bị thương, nhất là tứ thúc bị thương nặng, trong tình huống này làm sao Mộc thúc có thì giờ đi kiếm một cỗ xe ngựa để đưa thi thể của hai anh em họ kia về Tả gia?

– Có thể lúc đó vừa may có một chiếc xe ngựa đi qua thì sao?

– Không thể nào được, bởi vì bọn sơn tặc muốn giết người cướp của nhất định chọn những địa điểm hoang vắng không người qua lại, thì mới chắc ăn hơn.

Ông thợ mộc thở dài, đáp:

– Chẳng ai ngờ được người của Tả gia lại hạ độc thủ đối với ta! Nếu không nhờ ta phản ứng mau lẹ, chắc đã khó thoát nạn lần này.

Hàn Tiểu Tranh cố tỏ ra kinh ngạc hỏi:

– Bọn họ ba người mà đánh không lại thúc thúc sao?

– Võ công không phải dựa theo số đông mà nói được. Nếu chẳng phải bọn chúng bất ngờ đánh lén ta...

Hàn Tiểu Tranh ngắt lời ông thợ mộc:

– Thì ra Mộc thúc thúc cũng là người trong võ lâm!

Ông thợ mộc ngăn người, chột tỉnh ngộ mình đã thốt lời hớ hên, bèn nói:

– Tiểu tử mi giỏi lắm, đúng là quỷ ranh mà!

Sau đó ông nghiêm sắc mặt nói tiếp:

– Không hiểu ba người ấy đã do ai sai khiến hay tự ý, nếu như có người bày kế như vậy, thì e rằng từ nay về sau ta chẳng còn ngày nào sống yên ổn nữa.

Hàn Tiểu Tranh vọt miệng nói:

– Dĩ nhiên là có người âm mưu thiết kế.

Ông thợ mộc ngạc nhiên:

– Làm sao mi biết? Việc này không thể nói bậy được!

Hàn Tiểu Tranh tỏ vẻ giận dữ:

– Thúc thúc chưa nghe tiểu điệt nói hết, sao biết nói bậy?

Ông thợ mộc bật cười:

– Ai bảo ngày thường mi chẳng có mấy khi nói thật?

– Lần này thì câu nào cũng thật hết.

Hàn Tiểu Tranh định thuật lại những gì xảy ra trong chuyến đi Hoa Thạch Thành của gã, bỗng gã nhớ đến A Vân hãy còn ở trong phòng nên vội ngưng lại:

– Tiểu điệt sợ A Vân nghe xong sẽ không được vui...

A Vân lên tiếng:

– A Tranh nói đi, việc đã đến nước này... tôi không buồn đâu.

Giọng của A Vân rất bình tĩnh, nhưng ngược lại càng làm Hàn Tiểu Tranh lo sợ hơn, nhưng vì trong bóng tối nên không thấy được nét mặt của cô.

Ông thợ mộc nghe cả hai đối đáp, trong lòng càng có nhiều nghi vấn, vội giục Hàn Tiểu Tranh nói tiếp. Gã bèn kể lại tự sự, có đôi chỗ sửa đi một chút, nhưng không thay đổi những diễn biến đã xảy ra hôm đó.

Khi Hàn Tiểu Tranh dứt lời, một màn trầm lặng bao phủ căn phòng. Gã chỉ nghe được tiếng thở của chính mình, còn A Vân và cha cô hầu như không có mặt nữa!

Một lát sau, Hàn Tiểu Tranh không nhận được kêu lên:

– Mộc thúc thúc...

Ông thợ mộc chậm rãi đáp:

– Ta còn đây, thật không ngờ lại là hấn!

Hàn Tiểu Tranh hỏi:

– Nếu vậy Mộc thúc thúc cũng biết Tả Trường Tiểu... à không, Cửu Kiếp Thần sao?

– Nếu hắc quả thật là Cửu Kiếp Thần, thì ta dĩ nhiên biết hắc chủ, chẳng thể ngờ hắc lại ẩn mình tại Hoa Thạch Thành! Lại dám dùng thủ đoạn âm hiểm này để đối phó với ta!

Dù trong bóng tối, Hàn Tiểu Tranh cũng cảm nhận được sự kinh ngạc và phần nộ tột cùng của ông thợ mộc.

Chợt nghe A Vân hỏi nhỏ:

– A Tranh, Tả công tử...

A Vân ghen lời không nói tiếp được. Hàn Tiểu Tranh cũng hiểu được ý A Vân, cô vẫn lo lắng đến Tả Chi Nhai! Gã bất giác cảm thấy vừa giận vừa tội nghiệp A Vân, không biết phải trả lời thế nào, thì ông thợ mộc đã nạt ngang:

– Câm miệng! Từ nay về sau không được nhắc đến tiểu súc sinh ấy nữa!

Hàn Tiểu Tranh lần đầu tiên mới nghe ông thợ mộc nặng lời với con gái như vậy!

A Vân bật khóc, nhưng cố nén tiếng thật nhỏ, làm người nghe càng mủi lòng.

Ông thợ mộc vụt đứng dậy bước qua bước lại, như khó chịu lắm, Hàn Tiểu Tranh có thể hình dung được gương mặt lầm lì giận dữ của ông. Bỗng chốc, ông dừng lại nói:

– A Tranh, mi mau đi về đi.

– Không!

Hàn Tiểu Tranh kiên quyết trả lời. Ông thợ mộc lạnh lùng nói:

– Tại sao không? Còn nán lại đây, coi chừng cái mạng nhỏ nhoi của mi cũng tiêu luôn!

Hàn Tiểu Tranh bình tĩnh đáp:

– Trước khi sang đây, tiểu diệt đã nghĩ kỹ rồi. Bây giờ càng hiểu rõ hơn tại sao Tả gia không lập tức đến Cô Thủy trấn bắt giết tiểu diệt, chỉ vì bọn họ không muốn kinh động đến Mộc thúc thúc quá sớm. Bây giờ bọn họ đã ra tay muốn hạ thúc thúc, thì đâu còn úy kỵ gì, nên sớm muộn gì tiểu diệt cũng bị bắt giết. Nếu đã vậy, tại sao không tiếp tay với thúc thúc?

– Tiếp tay? tiếp tay với ta à? Mi tưởng mi làm được cái gì chứ?

– Đành là tiểu diệt không biết võ công, nhưng cũng chính vì điểm này mà Tả gia đã không đắc thủ vì quá xem thường tiểu diệt! Tiểu diệt không biết giữa Mộc thúc và bọn họ có thù oán gì, chỉ biết là chính tiểu diệt cũng bị họ truy sát, vả lại tiểu diệt với A Vân là bạn thân với nhau mà!

Im lặng bao trùm!

Thật lâu sau, ông thợ mộc lên tiếng:

– Được rồi, hiền diệt cứ ở lại, chúng ta cùng hợp tác chống địch!

Nghe xong Hàn Tiểu Tranh có cảm giác ngượng ngùng, vội nói:

– Xin nghe thúc thúc phân phó!

– Được rồi, bây giờ mi đến cái tủ trong góc phía Đông, lấy một cái hộp gỗ mang ra đây.

Hàn Tiểu Tranh y lời đi lấy hộp gỗ.

– Bên trong hộp có một cây pháo bông, mi có đá lửa chẳng?

Hàn Tiểu Tranh gật đầu, chợt nhớ ra lúc này đang trong bóng tối, Mộc thúc sẽ không nhìn thấy gã gật đầu, nên gã vội lên tiếng:

– Dạ có!

– Chờ đến khi nào Mộc thúc bảo mi đốt pháo bông thì đốt lên, nghe chưa? Bây giờ mi và A Vân mau lên trên gác đi.

– Tại sao phải lên gác?

– Hai đứa lên gác mở cửa sổ trên mái nhà ra, rồi chuẩn bị đốt pháo bông từ chỗ cửa sổ đó.

– Chỉ có vậy thôi à?

– Việc này rất quan trọng, hai đứa bay cứ ở trên đấy, nhớ không được gây ra tiếng động, bằng không thì hổng kế hoạch của ta hết!

Hàn Tiểu Tranh nghe ông thợ mộc nói vậy, vội đáp:

– Mộc thúc thúc an tâm, chuyện khác làm không được chứ chuyện này A Tranh tin chắc làm được, chẳng có gì khó cả.

– Vậy hai đứa mau lên gác đi.

Hàn Tiểu Tranh ngạc nhiên hỏi:

– Bây giờ đi?

– Ừ, đi bây giờ!

Giọng nói ông thợ mộc không cho phép nói nhiều lời.

Hàn Tiểu Tranh cùng A Vân đi lên gác. Lúc nhỏ cả hai đã từng ở trên gác chơi không biết bao nhiêu lần, thế nên dù trong bóng tối, cả hai cũng quá quen thuộc, không đụng phải vật gì cả.

Căn gác sát trần nhà, nên không đứng thẳng được vì sẽ đụng đầu. Hàn Tiểu Tranh và A Vân ngồi dưới sàn, đưa tay lên có thể sờ được ngói của mái nhà.

Hàn Tiểu Tranh làm theo lời ông thợ mộc, mở cửa sổ ra, lại lấy đá lửa trong mình ra đánh thử, lửa nhá lên như thường lệ. Gã bèn ngồi xuống bên A Vân chờ đợi. Chỉ nghe bên dưới ông thợ mộc tới lui không ngừng, nghe có những tiếng động kỳ lạ, như tiếng gỗ, tiếng kim khí chạm nhau, thậm chí có tiếng như tiếng kéo nước nữa. Chẳng hiểu ông thợ mộc đang làm trò gì bên dưới.

Hàn Tiểu Tranh là loại người không chịu được im lặng lâu, ngồi một lát gã nhỏ giọng hỏi A Vân:

- Vị Tả gia tứ thúc kia đâu rồi?
- Giết chết rồi, tại ông ta ra tay đánh cha tôi trước.

Hàn Tiểu Tranh giật mình, nghe giọng nói của A Vân, thờ ơ như thể nói chuyện giết con gà. Cũng có thể vì mọi chuyện đã xảy ra, A Vân qui mọi trách nhiệm vào người của Tả gia nhưng lại tha thứ cho Tả Chi Nhai. Do đó cô rất hận người của Tả gia, dù họ có chết cũng không gây cho cô chút cảm xúc nào cả. Hàn Tiểu Tranh muốn thở dài. Lúc trước, đến một con kiến A Vân cũng không nỡ dẫm chết, ai ngờ bây giờ lại thay đổi như vậy. Mộc thúc tại sao đem Tả gia tứ thúc về Cô Thủy trấn? Tại sao không giết luôn trên đường đi? Lại thêm một chuyện bí ẩn.

Đang suy nghĩ, bỗng nghe ông thợ mộc nói:

- Đốt pháo bông!
- Ủa? Người đến rồi à?

Hàn Tiểu Tranh giật mình, tỏ vẻ bối rối.

- Ta bảo đốt thì đốt mau đi! Ông thợ mộc gằn giọng!

Hàn Tiểu Tranh vội mở hộp lấy cây pháo bông ra để trên mái ngói phía ngoài cửa sổ, đánh lửa mồi đốt pháo bông.

“Phụt” một tiếng, một đạo hồng quang bay vọt lên không, thật ngoạn mục giữa bóng đêm! Đạo hồng quang chưa kịp tiêu tan, một đạo lục quang lại bay lên, cao hơn cả đạo hồng quang! Cuối cùng là một đạo hoàng quang bay lên cao hơn cả!

Giữa lúc pháo bông bay lên, Hàn Tiểu Tranh có thể thấy rõ từng dãy nhà của Cô Thủy trấn, kể cả bìa rừng cùng dãy núi cao thấp xa xa.

Gã còn nhìn thấy lơ lửng mấy chục bóng người cách ngoài hai dặm, đang tiến đến phía này với tốc độ kinh người!

Hàn Tiểu Tranh hồi hộp, tự hỏi người còn ở xa như vậy, làm sao Mộc thúc thúc biết được họ sắp đến. Gã bỗng nghĩ đến một chuyện khác: “Đã phát hiện ra đối phương sắp đến, tại sao đốt pháo bông làm gì? Như vậy chẳng khác nào đưa lưng cho người ta đánh sao?”

Ánh pháo bông đã tan, chẳng thể nhìn rõ đám người đang tiến đến phía này, tuy nhiên vì họ đi rất mau nên có thể lơ mơ nhận ra được.

Đêm không trăng, chỉ có ánh sao le lói, cộng thêm ánh đèn lồng của một vài nhà trong trấn soi sáng. Hàn Tiểu Tranh ló nửa đầu lên quan sát, gắng gượng có thể nhìn thấy hành tung của nhóm người đang đến. Từ chỗ gã nhìn ra, vừa nhìn thấy rõ vừa an toàn nhất!

Mấy chục bóng người đến gần căn nhà ông thợ mộc, liền tản mác ra tứ phía.

Bên trong nhà và bên ngoài nhà vẫn không chút tiếng động, như thể đôi bên đang thi tính nhẫn nại.